

Tökéletes megmérettetés lesz a medvegyerek számára. Tökéletesen esélytelen küzdelem Áron ellen.

Másnap mennydörgés rázza fel a környéken lakókat. A nyomasztó tikkadásban vízért szomjazók napja ez, a nyár egy másik ajándéka. Igazi kincs, mert ritka – újabb és újabb hajtások, a soron következő termések táplálója. A zivatarnak, ha jött, el is kell vonulnia. Nem is vár sokat, hamar visszavonulót fúj. Áron már a pályán van, a többiek a pálya mellett.

Megérkezik a medvegyerek, nem egyedül jön: egy nő, egy fiatal lány és egy férfi kíséri. A szülei és a nővére. A szülők tanácstalan arccal, némán állják végig a mérkőzést, a nővér végigkiabálja:

– Ez az, Tomi! Szép volt! Hajrá, gyerünk!

Áron hol a lelkes nővért figyeli, hol az elszánt kisfiút. Az első pillanattól kezdve tudta, hogy nyerni hagyja majd. A kölyök járása nem véletlenül egy medvééhez hasonló – van, aki nem kap annyit, mint mások. Van, aki semmit sem kap, csak egy szerető családot. Áron tizenhárom évesen jön rá erre, amint a meccs véget ér. A szülők megköszönik a szívességét, a kisfiú kiröhögi. Áronnak soha többé nem fog ilyen jólesni egyetlen gúnyolódás sem.

Itt a nyár?

KRÓMER ANNA

Napsütötte padon ülve várlak

Örömtől reszketve lépett ki a kórház kapuján. Csinos kis szoknyát, kötött kardiánt viselt. Bár szép idő volt, mégis átfutott rajta, mostantól talán óvatosabbnak kellene lennie, öltözhetne melegebben, hiszen ez még épp csak a tavasz kezdete. A kapu becsukódott mögötte. Lesétált a lépcsőn, melynek rámpáján tolószékben ülő, idős férfit tolt fölfelé egy nővér.

Különös hely a kórház, nemcsak szülni és születni lehet itt, de meghalni is. Sőt, van, aki itt kapja vissza az életét. Alig huszonöt éve ő is itt született, mint aztán a kishúga. Néhány éve itt vesztették el a nagyapjukat. Hálás volt, amiért olyan sokáig éltek a nagyszülei, hárman is ott lehettek az esküvőjén.

Begombolta magán a kardiánt.

Gondozott kerten vezetett az út a kerítéskapu felé. Amint kiért a fák alól, megállt, lehunyta a szemét. Szemhéja narancsfényében úgy játszottak, vibráltak a világos és sötét foltok, mint gótikus templom kövén a tarka üveglak fénye. A kora tavaszi napsütésben újra érezte a meleget, amit az iskolaudvaron szívott magába, az érettségi előtti hetekben, a lyukasórakon. Újra átélte a megkönnyebbülést,

amellyel az iskolakapun kilépve hatalmasat szippantott a tavaszi levegőből: letette az érettségi vizsgát! Akkor úgy érezte, bármire képes. Egyetemre fog járni, aztán férjhez megy, minden vágya teljesül.

Itt, a kórház napsütötte kertjében megint úgy érezte, hatalmas tetterő munkál benne, s már nem bánja azt sem, hogy minden másképp alakult. Nagylelkűen megbocsátott az egyetemi évek sérelmeiért, s a poros, alföldi városból is csak a bátorító napsütésre emlékezett. Eszébe jutott a kirándulás, ahol Mikit megismerte. Ő akkor még egyetemre járt, Miki már néhány éve dolgozott. A kiránduló csapat aggódva nézte a felhőket a buszból, a szakadatlan tavaszi esőzést. Ám amikor a jármű nagy nehezen felkapaszkodott a dombra, amelyen a kis kápolna állt, a felhők közül kibukkant a nap, és megvilágította a kerek templomocska fehér falait. A fű egészségesen zöld volt és nedves.

„Szerelmünk tavasza.”

Arcát a langymeleg fénybe tartotta. Bőre érzékeny volt, mégis vágyta a forró simogatást, amely nyaranta sokszor okozott fájdalmat neki. Ám ez a tavaszi napfény még ártatlan volt, szelíden magabiztos, őt is azzá tette. Így, napba tartott arccal, szépnek érezte magát. Szórakozott léptekkel sétált át a kerítéskapu hűvös boltíve alatt, nem is tudta pontosan, merre. Legszívesebben késő délutánig – akkor találkozik majd Mikivel – egy padon napfürdőzne.

„A szigeten!”

Minden lépéssel boldogabbnak érezte magát. Sorra jutottak eszébe az emberek, akiket fel fog hívni a hírrrel, s akiket meglátogat. Elképzelte, mennyire örülnek majd, meg lesznek hatva.

„Ne mondd! És mikorra várod?”

De nem nyúlt a telefonjáért. Előbb Mikinek kell elmondania, s az ilyesmit mégsem lehet telefonon. Mégis megtorpant egy sarkon, elővette a készüléket, bepötyögte az esemest.

„Napsütötte padon ülve várlak, a szigeten.”

Vásárolt egy csomag babapiskótát meg egy üveg ásványvizet. A bolt előtti téren virágot árult egy öregasszony. Vett tőle egy csokrot. Az újságpapír tölcserből kikandikáltak a virágfejek. Az öregasszony utána szólt.

„Illik a szoknyájához, aranyos!”

Átsétált a hídon, odalent szikrákat szórva futott el a folyó. Végre odaért a piros támlás padhoz, amely hívogatóan állt a szigeti virágágyások közt, letelepedett rá, majszolni kezdte a babapiskótát. Hátát magabiztosan vetette a pad támlájának, fejét hátradöntötte, lehunyta a szemét.

A fiú korábban szabadult a munkahelyéről, hamar kiért a szigetre. Amióta összeházasodtak, gyakran mentek meghitt helyekre együtt, akár hétköznap, munka után is. Az sem volt ritka, hogy – mint most is – a fiú virágot vett a feleségének.

„Csak úgy.”

A lányhoz közeledve léptei kissé elbizonytalanodtak.
„Te virágot vettél magadnak?”
A lány pajkosan mosolygott rá.
„Nem magamnak vettem, Apus.”

ANNA MARGIT: KIABÁLÓ